

Skalweri

Řekl jsem: „Králi, jsi zbabělec a nebýt tvé ženy a bratrů, tato zem by poznala, co je to válka. Nejsi hoden koruny ni trůnu!“

A král, mající za sebou vojsko i celý národ, jen hlavou pokýval. Křivé slovo proti mé osobě nevznesl on ni kdokoliv z království tohoto. Báli se. Bojí se všichni. Mé tváře, mého stínu, mého gesta, slova, pohledu. Bojí se, že žiji, a ještě více, že bych mohl zemřít. A tak jsem strachem a hrůzou Zemí, třeba jen proto, že ti bez ostychu pravím pravdu do očí.

Nenosím meč ocelový, kouzly nevládnou. Jsem země s životem i smrtí, jsem Skalweri t'ark Sartikonu.

Přicházím se svou písní větrem hranou.

„Des Mhon te sa whe dú bas
des Mhon te trawasrú djen'....“

Jestli jsem se narodil? O tom vedou moudří spor od mých dvanácti let. Prý jsem ležel malý pod velkým plochým kamenem v Antarellu. Našla mě chudá vdova po uhlíři z vesničky Ořechu, ležící na jižním okraji Lesa. Můj trawlistový sedmiznak mi z krku nikdy nesundala, a když ji starosta s ostatními vesničany odsoudili na hranici, neboť se toho roku nikomu jinému neurodilo, bylo mi dvanáct. Když hranice dohořela a já ztlučený klečel vedle zčernalých trámů malé chaloupky s mrtvou třináctiletou dívkou v náručí, podíval jsem se na ně. Jak napřahují ruce plné kamení. Povstal jsem s Markítkou v náručí a začal svět vidět jinak.

„Tak, země, matko drahá! Mor vám vzkvetl z těchto ran a plamenů!“ řekl jsem a studený vítr vál. Markítka zůstává v Sartikonu se svou maminkou a já se k vám vrátil z místa, odkud se prý nevrací. Po dvanácti letech. Ten mor tenkrát nepřežil nikdo z vesnice, a tak teď mířím z království zbabělého krále Randluana do největší země tohoto kontinentu. Do Země sedmi sluncí.

„Kdybys chtěl někdy vidět špínu lidstva, zajdi dvě míle proti proudu Arweny. Tam u lesa, u cesty obchodní, stojí krčma „U zlaceného džbánu“. Jestli je svět hodně zkažený, tak právě zde je jedno z míst, která přímo páchnou,“ řekl mi Metoděj u cesty na Hadisku.

Měl jsem to při cestě, a tak jsem tam zašel. Vichřice rvala koruny stromů a zmítala šedavou vodní hladinou říčky, když jsem vešel na zablácený dvorek krčmy. Ve stáji podupávalo deset koní a vedle kupy hnoje seděl promočený voříšek. Rozpadlý formanský vůz, bláto, trní a začouzená okna krčmy, kterými do nečasu prosvítal pramínek světla, tepla a života. U dubových dveří kamenné stavby jsem se zastavil. Sedm hrubých hlasů se smálo a pokřikovalo mezi třeskotem pohárů z hlíny. Tak jsem ty dveře otevřel a vešel. Jedna velká světnice s nízkým zčernalým stropem z trámů. Dva velké stoly, nálevna, smrad, kouř a ticho. Ticho jak v kostelích při zjevení svatých. Oprášil jsem prach z šatu a usedl k malému stolu poblíž okna, poblíž dveří. Dál si mě již nikdo nevšímal, jen krčmář donesl sklenici z hlíny. Sklenici mléka. Možná se mu nezdálo, že nejsem mokrá. Nic neřekl, jen se podíval. Dnes patří krčma vesničanům z Lípy. Vesnice leží míli severně od Arweny. Zarostlí, nemytí, hrubí a svalnatí. V kožených kazajkách s širokým opaskem a dlouhým tesákem. Když dopili sedmý džbán, ten zrzek se šrámem na levé tváři se mile usmál pod stůl a kopl do malého šedého uzlíčku.

„Žabko, drahoušku, přines tatínkovi ještě víno!“

Balíček se nepohnul. Statný zrzek hmátl svou tlapou pod stůl a vytáhl na světlo loučí ten uzlíček. Děvčátko, které držel za nohu, bylo bledé, hubené a špinavé. Asi byla hezká, asi měla modré oči a zlaté vlásky, asi se uměla smát. Dřív. Teď to byl strach. Strach. A ještě něco. Trochu mi jí začalo být líto.

„Hni sebou, šmejde!“ hodil ji na hliněnou podlahu, až to žuchlo a všichni se smáli. Klidně jsem dopil svoje pití a díval se, jak se ti blázní smějí jejímu neštěstí. Docapkala k nálevně a zjistila, že nedosáhne nahoru pro velký džbán.

„Dělej, ty huso! Přece nenecháš tatínka žíznit!“ smáli se a smáli.

„Hej, krčmáři, podej můj dcerušce džbánek!“ smáli se a smáli.

Thlustý tloušťík s prasečím obličejem zachrochtal a strčil do džbánu, který se převrhl na děvčátko. Rozbil se a víno teklo po ní i po podlaze. Nevzdechla a neplakala, jen se pomaličku, třesoucí uzlíček, zvedala ze střepů džbánu. Vypadalo to, jako by se chtěla schovat. Smáli se a smáli.

„Takhle máš ráda tatínka, ty spratku!“ vyskočil zrzek a kývl na dalšího chlapa. Ten plácl dlaní o mastnou stolní desku.

„Arte, trhej!“

Vlk vyskočil z kouta světnice a skočil po děvčátku. Napadlo mě, že je to nespravedlivé. Proč vlastně se vždycky ubližuje nějakému děvčeti, nebo malému bezbrannému zvířeti? Myslíš, člověče, že kdyby se ubližovalo statnému jonákovi, že by to nebylo to pravé utrpení? Draci ohrožují princezny a princové je zachraňují. Jsou prý hrdinové. Prdlajs! Rve to srdce, když se ubližuje malému děvčátku a to lidi rajcuje! Prachsakra, člověče! Hrdinou můžeš být, aniž by při tom musel někdo jiný trpět! Ale to ty asi nechápeš. Písklavý výkřik. Asi měla pěkný hlásek. Dřív. Teď se choulila u nálevny a mezi prsty jí unikal pramínek krve.

„Dost! Arte, dost!“

„Moje milovaná dceruška už zmoudřela a ví, že tatínkovi se nemá odmlouvat.“

Děvčátko uzlíček už neplakalo. Díval jsem se. Maminka jí zemřela na mor ve vesnici Ořechu. Tak přeci tenkrát někdo přežil tu morovou ránu. Ale ne na dlouho.

„Vstávej, huso! Mám žízeň, neslyšíš!“

Vstal jsem a pomalu došel k uzlíčku špíny, hadrů a dětských snů. V duchu jsem se usmál při pohledu na jejich pobledlé tváře. Mrazivý vítr vál světnicí.

„Des Mhon te sa whe dü bas.....“

„Budeš si muset dojit pro chlast sám, křupane. Ona ti ho už nedonese.“

Byl zmatený, a tak po mně vrhl tesák. Trefil krčmáře do krku. Ten chroptěl a upadl tváří k páchnoucí hlíně. Ostatní byli rovněž zmateni.

„Co, co seš zač?“ houkl na mě zrzek. V duchu jsem se usmál, když mrazivý vítr vál a oni se třásli. Zimou. Poklekl jsem k uzlíčku a odhrnul jí vlásky spleené prachem. Vlásky jsem jí odhrnul z čela. Vypadala, jako když spí po namáhavé cestě.

„Nějak vám není do smíchu, děti,“ řekl jsem klidně s větrem v dlaních.

„Když vám šla pro víno, šla si pro smrt. Ale dceruška je hodná. Má tě ráda, tatínku, i vás, strýčkové. Hodná žabka se s vámi rozdělí,“ říkal jsem a hladil ji po tváříčce. Křičeli a utíkali k oknům a dveřím. Šíleli, když zjistili, že není úniku. Zrzek klekl na podlahu a plakal. Zatímco ostatní chlapi, silní jako medvědi, se snažili dostat ze světnice, on klečel a plakal. Pro sebe? Pro ni? Proč?

Plakal a rval si vlasy. Nebylo těžké přijmout pochopení. Jen to nikdy neudělal. Neviděl. Necítil.

„Není žádné kdyby! Vstávej, Žabko, vstávej!“

Vzal jsem ji za ručičku, které chyběl jeden prstík. Malíček. Odhrnul jsem jí vlásky z čela.

„Tatínku!“ objali se.

Už stojím před krčmou „U zlaceného džbánu“. Všichni jsou mrtví a mají zde svůj hrobeček. Každý sám, jen tatínkovi a Žabce jsem postavil z kamenů jeden. Aby byli stále spolu.

„Hnulo ti to duší, člověče? Tak řekni! Řekni, ksakru, jestli to stálo za to, nechat umřít malé děvčátko jen proto, aby to někomu hnulo duší! To je přeci hrozný, děsivý! Kdož jsi tím hrdinou, zeptej se toho děvčátka! Jemu je přeci jedno, co seš zač. Je mrtvé! Mrtvé, slyšíš!“

Otřel jsem si o kamenný žlab zablácenou botu a šel. Do Země sedmi sluncí.